

rejstříkový soud ustanovení § 34 stanov a neodporuje v tomto směru napadené usnesení zákona.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu družstva potud, že z usnesení prvního soudu ze dne 12. června 1929 vyloučil odstavec, týkající se doplňku § 17 stanov (odst. 2), jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu, pokud se týče doplňku § 17 stanov (odst. 2), nelze upřít oprávněnost, neboť, jak vyplývá z § 15 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. nepřiči se nijak zákonu, by byly učiněny s jednotlivými členy představenstva smlouvy, podle nichž se zavazují k úkonům, jež jinak přináležejí zřízcům zvláště ustanoveným k těmto úkonům podle § 26 zákona, neboť § 15 v tomto směru nijak nerozeznává. Nadřízeným orgánem společenstva není jednotlivý člen představenstva, nýbrž představenstvo jako takové, a tím, že se uzavírají s jednotlivými členy představenstva zmíněné smlouvy, nestává se představenstvo podřízeným orgánem. V tomto směru bylo proto vyhověti dovolacímu rekursu. Jinak mu však nelze vyhověti pro nedostatek podmínek § 16 nesp. říz., ježto tu není ani zmatečnosti, aniž lze seznati, že napadené usnesení zřejmě odporuje zákonu nebo spisům.

Čís. 10021.

Nelze povolití výmaz práva kupního a předkupního vloženého, ve prospěch firmy a jejích právních nástupců na základě vysvědčení soudu, že firma byla vymazána z obchodního rejstříku.

(Rozh. ze dne 24. června 1930, R I 432/30.)

Firma R. opodstatnila svůj návrh, by byl povolen vklad výmazu kupního a předkupního práva, vázoucího ve prospěch firmy A., tím, že podle úředního osvědčení byla firma A. vymazána z obchodního rejstříku. K n i h o v n í s o u d návrhu vyhověl, r e k u r s n í s o u d k rekursu firmy W. návrh zamítl. D ů v o d y: Kupní a předkupní právo, jehož výmaz jest požadován, jest podle lustra z pozemkové knihy podle ustanovení odst. V. a XII/6-b kupní smlouvy ze dne 30. října 1912 vloženo pro firmu A. Z odst. V. a XII/6-b vyplývá, že toto právo jest vloženo nejen pro firmu A., nýbrž i pro její právní nástupce v držení nemovitosti vl. čís. 99. Ať se již tento zápis v knihovních vložkách stal po právu čili nic, nemůže na základě pouhého úředního osvědčení, podle kterého firma A. byla z obchodního rejstříku vymazána, aniž je tu výslovné prohlášení souhlasu oprávněného, býti povolen shora uvedený požadovaný výmaz práva kupního a předkupního.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací stížnosti nelze přiznati oprávnění. Stěžovatelka se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývody dovolací stížnosti. Pokud se týče otázky oprávnění firmy W. ke stížnosti do usnesení soudu první stolice, vyplývá z obsahu kupní smlouvy ze dne 29. října 1912, že kupitelce, firmě A., a jejím právním nástupcům bylo vyhrazeno právo kupní a předkupní na dobu 25 roků a že toto právo mělo býti také vyznačeno ve vložkách kupitelkou nabytých. Jak vyplývá z pozemkové knihy, jest nyní vlastníci těchto vložek firma W., jež byla také vyrozuměna o povoleném výmazu práva kupního a předkupního, a nelze jí tudíž upřiti formální právo k rekursu. Otázku, zda vyhrazené právo kupní a předkupní skutečně má také platnost pro nástupce původního smluvníka, nelze řešiti v tomto řízení. I kdyby bylo lze přisvědčiti stěžovatelce v tom, že úřední vysvědčení obchodního soudu ze dne 26. srpna 1929, podle něhož firma A. byla vymazána z obchodního rejstříku, nutno klásti na roveň úmrtnímu listu podle obdoby § 34 knih. zák., přehlíží stěžovatelka, že právo kupní a předkupní není zapsáno výslovně jen na čas života (trvání) této firmy.

Čís. 10022.

Převod nájemního práva jako celku jest přípustným jen za souhlasu a za součinnosti pronajímatele. Nejsou-li tyto předpoklady prokázány, jest zamítnouti návrh na knihovní vklad převodu nájemního práva.

(Rozh. ze dne 24. června 1930, R I 445/30.)

K n i h o v n í s o u d povolil převod nájemního práva, vloženého pro firmu Sch., na Wally K-ovou. R e k u r s n í s o u d knihovní žádost zamítl. D ů v o d y: Jest jen řešiti právní otázku, zda lze nájemní právo s jeho právy a závazky jako celek bez účasti pronajímatele postoupiti účinně tak, že dosavadní nájemce z poměru smluvního úplně vystupuje. Otázka ta jest v literatuře sporná. Pro přípustnost postupu: Ehrenzweig, Systém vydání 1920 — § 329 lit. c), ovšem jen s omezením. Proti ní: Krasnopolski: obligační právo vyd. 1910 str. 266, Bartsch: knihovní zákon — 4. vyd. str. 389; Sedláček: obligační právo II. čl. 244 bod 2. Zákon nemá o tom přímého předpisu. Pro přípustnost postupu lze se dovolávati § 1393 obč. zák., podle něhož veškerá zcizitelná práva jsou předmětem postupu. Tímto předpisem se však daná otázka pro jeho všeobecnost spolehlivě neřeší, ježto jest přihlížeti ke zvláštním předpisům o právu nájemném (§§ 1090—1121 obč. zák.). Tam jest však jen ustanovení § 1098 obč. zák. (v doslovu III. novely z roku 1916 o podnájmu), podle něhož nájemce a pachtýř jest oprávněn najatou věc dáti do podnájmu, není-li proti tomu výslovné smluvní záповědi. Podnájmem přenechává se podnájemci (podpachtýři) užívání nebo používání buď částečně nebo úplně, nájemce však zůstává v dosavadním